

Living the Lotus 12

Buddhism in Everyday Life

2024
VOL. 231

Overseas Members of Rissho Kosei-kai Participate in the 2024 Oeshiki-Ichijo Festival in Tokyo

Living the Lotus Vol. 231 (Tháng 12 2024)

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa
Trưởng ban biên tập: Sachi Mikawa
Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế
Hội Rissho Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Hội Rissho Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Thứ mà những cuộc gặp gỡ nuôi dưỡng ——
tâm hồn biết tôn kính - tâm hồn biết xấu hổ (2)

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Rissho Kosei-kai

Biển “những cuộc gặp gỡ” để truyền tải những lời dạy của phật

Saigyō Hoshi, tăng lữ và cũng là một nhà thơ thời đại Heian, có một bài thơ rằng “Giọt sương trên lá long lanh, Mùa thu vàng rực trong xanh thế này, Vạn giọt riêng lẻ như vậy, Góp lại hẳn sẽ lấp đầy ao sen”. Không biết có phải là dịp cuối thu sang đông hay không mà những chiếc lá đã chuyển thành lá vàng lá đỏ ướt đẫm sương sớm..... Đây là một bài thơ vẽ nên một phong cảnh hữu tình tuyệt đẹp như thế. Chỉ có điều, những giọt sương sớm bình thường được coi là biểu tượng những thứ tồn tại ngắn ngủi rồi tan biến đã được Saigyō làm thành thơ rằng nếu tập hợp chúng lại thì sẽ có được một ao sen chứa đầy những giọt sương tinh khiết. Thực ra thì ông có vẻ như làm một bài thơ về ý vị kỳ diệu của thế giới tự nhiên, và bài thơ này là thứ lồng ghép vào đoạn “Mong rằng bằng công đức này, Mang tới cho tất thảy khắp chốn, Chúng ta và chúng sinh, Mọi người cùng nhau thành con đường phật giáo” trong phẩm hóa thành dụ - Kinh Pháp Hoa và giọt sương là chỉ phật tánh.

Thời đại Heian mà Saigyō sinh sống là một thời đại mà những thảm họa, bệnh dịch ác tính, chiến tranh loạn lạc hay nạn đói, v.v. xảy ra liên tiếp và có rất nhiều người khốn khổ. Có lẽ là Saigyō cảm thấy u sầu về một thế giới như thế và mong muốn cứu rỗi tất cả những người đang trong cảnh khốn cùng và chịu khổ nạn mà không chừa một ai. Và lúc này khi đã trôi qua khoảng 900 năm kể từ thời đại đó, có vẻ cũng không có khác biệt gì lớn về những điều căn bản trong cuộc đời này, trong mắt tôi là như thế. Với ý nghĩa đó thì chắc chắn là ngay cả lúc này chúng ta và bất kỳ ai trên khắp thế giới cũng đều muốn biến cuộc đời này thành một thế giới tươi đẹp giống như ao sen được ngập tràn bởi rất nhiều con người đã thức tỉnh với phật tánh.

Nếu nói về việc gì chúng ta có thể làm được để thực hiện điều đó thì đó là việc mỗi người tự nhận thức được phật tánh của bản thân, sau đó kề vai sát cánh với những người đang khổ sở, và trong quá trình liên đới thì nỗ lực để xây dựng một thế giới nơi mọi người tôn trọng và hòa hợp với người khác. Nếu nói cách khác thì đây là điều chỉ ra rằng “những cuộc gặp gỡ” gọi là tuyên truyền phổ biến tôn giáo lúc này đang trở nên cần thiết hơn bao giờ hết.

Thành ao sen nơi Phật tánh tỏa sáng lấp lánh

Nhân tiện, như tôi đã thưa ở số trước rằng khi tâm hồn biết tôn kính được sinh ra thì tự nhiên tâm hồn biết xấu hổ sẽ nảy sinh, tôi cũng có một trải nghiệm cay đắng và đáng biết ơn mà tôi không ngờ đã trở thành bài học về “sự kính trọng và sự xấu hổ”.

Mùa hè vào năm thứ ba đại học. Thời đó, tôi phải tới sống ở võ đường tập môn kiếm đạo mà tôi đã theo học (và cũng là nhà của sư phụ) trong hai tháng để theo học và cho dù là tự tôi đề nghị như thế nhưng qua được một tháng thì tôi kiệt sức vì luyện tập và những công việc như dọn dẹp vệ sinh mà tôi đã bỏ trốn về nhà. Ngày hôm sau, sư phụ của tôi, thầy Tokichi Nakamura, phi ngay tới nhà tôi và quát vang cả nhà rằng “Cậu giờ giống như con tôi vậy. Nào, ra đây!” và đương nhiên là tôi bị lôi trở lại võ đường. Một cách nghiêm túc, đối với sư phụ đã la mắng mình thì cho đến giờ tôi vẫn có lòng kính trọng và sự biết ơn sâu sắc và đồng thời, tôi cũng nhớ rằng lúc đó thì tôi trở nên cảm tính nên mang lòng chống đối với suy nghĩ là “Thật khôn kiếp”. Nếu thiếu ý thức để hoàn thiện bản thân thì có thể là sự cảm tính sẽ lấn át cả việc rút kinh nghiệm từ sai lầm nên cảm xúc không biết xấu hổ như thế sẽ nảy sinh.

Chỉ có điều, câu “Thật khôn kiếp” đó cũng sẽ trở thành động cơ thúc đẩy để hướng tới sự hoàn thiện bản thân với suy nghĩ là “Minh không thể cứ như thế này mãi”. Tương tự như Phật tánh, tâm hồn biết xấu hổ có sẵn trong mỗi chúng ta sẽ được kích hoạt, và khi nói về trường hợp của tôi thì tôi đã có thể sửa lại tâm hồn với ý định lấy lại niềm tin.

Sự sám hối trong đời sống sinh hoạt tín ngưỡng sẽ là điểm quan trọng khi suy nghĩ về sự trưởng thành mang tính con người, tôi nghĩ rằng có sự đồng nhất giữa việc đó với điều này.

Chính trong quá trình gặp gỡ giao lưu gọi là những cuộc gặp gỡ mà tâm hồn biết tôn kính hay tâm hồn biết xấu hổ có sẵn trong bất kỳ ai sẽ thức tỉnh. Ngay trong những hoạt động tu hành tới nhà hỏi thăm tình hình hay dẫn đường chỉ lối của hội chúng ta cũng có ý nghĩa quan trọng để nuôi dưỡng tâm hồn như thể của bản thân và người khác. Cho dù chúng ta vẫn còn đang phải cẩn thận với sự lây lan rộng của bệnh truyền nhiễm nhưng nếu có người đang phiền muộn hay người đang gặp rắc rối ở xung quanh thì chúng ta chìa tay ra giúp và nhân cơ hội là cuộc gặp gỡ đó để làm lan tỏa Phật duyên, và tôi nghĩ rằng vai trò để biến cộng đồng địa phương mình sống thành một ốc đảo gọi là ao sen nơi Phật tánh tỏa sáng lấp lánh có ở trong chúng ta. Để không quên điều đó, chúng ta nghiền ngẫm những câu kinh ban này trong trong việc đọc kinh cúng dường hàng ngày và thề nguyện rằng “Minh hãy xây dựng một thế giới nơi mọi người có thể đi tới được sự tự nhận thức về Phật tánh và cảm thấy hạnh phúc”.

Bước đầu tiên của việc đó là sự chào hỏi và sự đồng cảm tại gia đình, nơi làm việc hay cộng đồng địa phương của mỗi người. Vậy thì, nhìn lại một năm vừa qua, mọi người đã là một “bản thân” như thế nào ạ ———.

(Kosei - số tháng 12 năm 2024)

Truyện tranh: Nhập môn Hội Rissho Kosei-kai

Cuộc đời của Đức Khai Tổ và lịch sử của Hội Rissho Kosei-kai

Sự đồng hành với Đức Phó Tổ

Hội Rissho Kosei-kai bắt đầu với chưa đầy 30 người nhưng để cứu rỗi nhiều hơn dù chỉ từng người một, Đức Khai Tổ và Đức Phó Tổ hầu như mỗi ngày đều đi cùng nhau để dẫn đường chỉ lối hay tới nhà hỏi thăm tình hình.

Chuyện vào một ngày mùa đông nọ. Đức Khai Tổ chở Đức Phó Tổ trên gác ba ga xe đạp đi vòng quanh để dẫn đường chỉ lối. Người ta kể là họ quên cả thời gian lẫn cái lạnh và khi đi thăm hơn 20 ngôi nhà thì chân của Đức Phó Tổ lạnh cóng và trở nên tím tái, khi xuống khỏi xe đạp rồi nhưng cũng không thể đi lại ngay được.

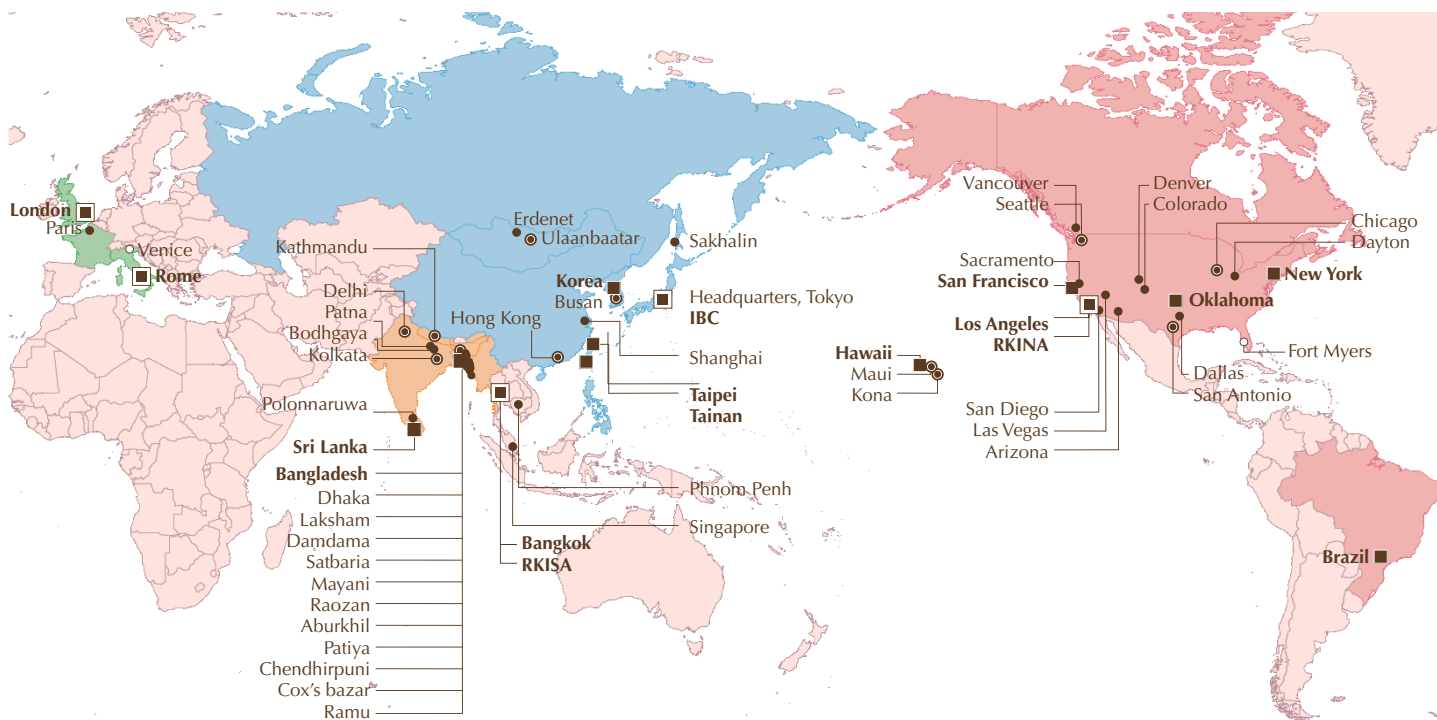
Đức Khai Tổ gọi Đức Phó Tổ là “người không thể thay thế”.

Mách nhỏ

Hội phí thời bấy giờ là 100 yên một tháng, kinh điển là 260 yên, tràng hạt là 680 yên. Đó là thời mà một tô mì udon là 420 yên. Những người gia nhập hội có rất nhiều người khổ sở vì bệnh nan y hay người phiền muộn vì các vấn đề về gia đình, v.v.

🌸 *A Global Buddhist Movement* 🌸

Information about
local Dharma centers

facebook

X

